

Blauwe tongen

Verhalenbundel

Colofon

ISBN: 978 90 8954 841 2

1e druk 2016

© 2016, Klaske Bakker

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Foto auteur: Jan Jansma

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Blauwe tongen

Verhalenbundel

Klaske Bakker

Houden van, houden van
't Is vaak niet bijzonder
't Is vaak niet zo'n wonder
Maar geen mens die zonder kan
(Miel Cools)

Deze verhalen zijn geschreven tussen 2008 en 2015. Mocht je er iets van jezelf in herkennen, dan is dat toeval. Alle verhalen zijn gebaseerd op louter fantasie.

Inhoudsopgave

Weerzien	11
Alleen op het eiland	16
Terugreis	21
Villa Maria	25
De eerste gast	29
Het diner	35
Terug op het pleintje	38
Het gemis	42
Rood, wit, blauw	49
Frederico en Sophia	57
Herman	63
Zwart water	67
Een gele lentevlinder	82
De eerste keer	86
Het rode boekje	89
Méditerranée	95
De afslag	98
Hanneke	107
Het cadeau	114
De zoon van Jannis	117
Gelukkig gezin	120
Het huwelijksfeest	127
Onder de oude linde	131
Op de Veluwe	140
Barbara	143
Tomeloos verliefd	148
Op mezelf	155
De keuze	159
A matter of love	164
Kaat	168
De herinnering	175
De feestmuts	181

Weerzien

Marlies tilde de koffer van de band en liep naar de uitgang. Vier maanden was ze weg geweest. Vier maanden in een geheel andere cultuur, met nieuwe indrukken en ervaringen. Haar ogen zochten langs de rijen mensen die achter het glas stonden te wachten op hun geliefden. Geen wachtende voor haar. Niet haar moeder, niet haar vader en geen Aslan. Ze had het geweten. Fier rechtte ze haar schouders, sleepte de koffer achter zich aan en wenkte een taxi.

Verscholen achter een luidruchtige Turkse familie, richtte Aslan zijn ogen op de stroom aankomende passagiers. Na ongeveer een kwartier zag hij haar. Haar huid was lichtbruin gekleurd, haar haren nog blonder dan anders. Prachtig was ze. Zijn hart bonsde. Even twijfelde hij, deed een stap richting het raam, neeg ertoe haar naam te roepen, maar toen herstelde hij zich. Na nog een laatste blik haastte hij zich naar buiten.

De taxi baande zich een weg door het drukke verkeer rondom de luchthaven en bereikte toen de grote vierbaanswegen richting de stad. Elke keer weer verbaasde ze zich over de niet te evenaren netheid van het Hollandse landschap. De keurig vierkante weilanden, zo groen dat je bijna zou denken dat de boeren het gras stiekem bijkleurden. De kaarsrechte wegen met de gladgeschoren berm. Haar gedachten gingen terug naar Ghana. Stoffige wegen kronkelend door dorre vlaktes, waar magere koeien graasden tussen de keien en schaduw zochten onder een enkele boom. Een groter contrast was niet mogelijk.

Hij was teruggegaan met de trein en nu fietste hij zigzaggend de stad door, op weg naar niets. Hij probeerde zijn gedachten op een rij te krijgen. Haar verschijning had hem meer geraakt dan hij toe wilde geven. Vier maanden had hij geprobeerd haar te vergeten, had hij haar heel diep proberen weg te stoppen, om haar alleen nog te bewaren als een mooie herinnering. Na haar vandaag gezien te hebben, wist hij dat zijn poging tot vergeten totaal mislukt was.

De flat was kaal en leeg, de lucht was steriel, zonder de geur van levende mensen. Er was direct niets meer over van haar eerder getoonde fierheid. Moedeloos liet ze zich op de bank vallen. Ze schopte haar laarzen uit en legde haar hoofd op een van de stoffige kussens. Ze had zich voorbereid op een thuiskomst zonder warmte, maar had niet voorzien dat het zo erg zou zijn.

Bij de ingang van de moskee had hij zijn schoenen uitgedaan. Op kousenvoeten betrad hij de grote open gebedsruimte. Met zijn gezicht richting Mekka knielde hij neer. Hij probeerde te bidden, te vragen om kracht, maar zijn gedachten dwaalden telkens af. Naar hun eerste ontmoeting destijds tijdens een seminar over ethiek. Hij was direct onder de indruk geweest van haar sprankelende verschijning, maar ook van haar kennis en haar idealen.

Uit haar bureaulade haalde ze een mapje tevoorschijn. Hierin zaten foto's van hun laatste vakantie samen. Ze keek naar zijn prachtige stevige lijf. Zijn lachende donkere ogen en zijn kop vol met gitzwarte krullen. Wat zou ze daar graag doorheen woelen, de warmte voelen van zijn gloeiende hoofd. De geur ruiken van zijn bezwete man-

nenlijf na een lange dag werken. Het gemis deed ontzettende pijn.

Weken gingen voorbij en hij wist niet wat te doen. Hij overdacht het afgelopen jaar, hoe hun liefde onmogelijk was gebleken. Ze hadden lange tijd hun ogen gesloten, hun zorgen bedekt door hun liefde. Maar sluipenderwijs was het tot hen doorgedrongen, het was niet langer te verhullen geweest, de verschillen in afkomst en religie. Hij was een gelovig moslim en het was ondenkbaar te trouwen met een ongelovige vrouw.

Het lukte haar niet, haar draai weer te vinden. Ze had een kort bezoek gebracht aan haar ouders, wat geen succes was geweest. Ze deden aardig en hadden gevraagd naar haar reis, maar dat alles was formaliteit. De teleurstelling over haar was op hun gezichten te lezen. Nog meer dan vroeger had ze het benauwd gekregen van de stiltes, de zwaarte. Zij had toch nog geprobeerd haar best te doen, had foto's laten zien van de reis door Afrika. Na een uur was ze weer vertrokken.

's Avonds hing hij wat op de bank en keek naar de eindeloze reeks onzinnige televisieprogramma's. Steeds weer zag hij haar beeld, zoals hij het had gezien van achter het glas op de luchthaven. Soms kwam een vriend langs, die hem probeerde op te vrolijken. In de weekenden ging hij naar zijn ouderlijk huis. Zijn ouders en zijn zusje waren altijd heel blij hem te zien. Dat gaf hem een fijn gevoel. Daar lukte het hem even om zijn onrustige gedachten tot staan te brengen.

Zij liep door de stad, zich verbazend over de gigantische hoeveelheid mensen, de dure winkels, de terrassen. De zon

scheen in haar gezicht, wat haar goeddeed. Niet wetend wat aan te vangen, zeeg ze neer op een terras. Ze bestelde een cappuccino en een Hollands stuk appeltaart. Naast haar zat een gezin met twee kleine kinderen. Ze zaten keurig op de stoel en lurkten zo nu en dan aan hun rietjes, welke in de flesjes met limonade gestoken waren.

Hij had de hele dag druk gewerkt aan zijn onderzoek aan- gaande levensbeëindiging op de intensive care. Er bleek weinig eenduidigheid te zijn in wie de beslissingen nam en hoe die ten uitvoer werden gebracht. Het onderwerp boeide hem, maar toch lukte het hem niet zich te blijven concentre- ren op deze complexe materie. Rond vier uur stopte hij er- mee en hij besloot lopend naar huis te gaan. Hij liep langs de diverse kantoorpanden, richting centrum, ging de drukke winkelstraat door, sloeg de hoek om en toen zag hij haar.

Terwijl ze een slokje van haar cappuccino nam, zag ze hem de hoek om komen. Haar hart sloeg over. Zijn gedrongen gestalte, zijn donkere haar, zijn stevige tred. Wat hield ze daarvan. Hun blikken kruisten elkaar, geen ontwijking meer mogelijk. Ze hield haar adem in en hoopte zo vurig dat hij halt zou houden bij het terras, dat ze dacht te zullen stikken.

Zonder er verder bij na te denken, liep hij recht op haar af. Hij boog zich voorover en kuste haar, vluchtig, maar teder. Hij voelde de zachtheid van haar smalle lippen en rook de vertrouwde geur van haar parfum. Hij ging zitten, sloeg zijn benen over elkaar en voelde pijn opkomen in zijn maag. Hij keek strak voor zich uit, durfde haar niet aan te zien, zijn hele lichaam leek te trillen.

‘Dag Aslan’, zei ze zacht. ‘Hoe is het met je?’
Hij mompelde dat het prima ging.
‘Hoe was het in Ghana?’
‘Prachtig. Ik heb veel gezien, meegemaakt en vooral ook veel geleerd.’ Ze keek hem aan en hij keek terug.
Ze dacht aan de moeite en pijn die het gekost had zich van elkaar los te maken. Hoe ze besloten had om lang en ver weg te gaan, in de hoop dat het zou slijten. Marlies keek Aslan nu recht aan en Aslan keek terug, zijn donkere ogen in haar helderblauwe. Hij pakte haar hand en veegde haar tranen weg. Hand in hand liepen ze door de stad, door het centrum, langs de grachten, op weg naar haar flat. Zij opende de deur en sloot de gordijnen. Vier maanden lang hadden ze getracht elkaar te vergeten, vier maanden lang hadden ze naar elkaar verlangd. Er was geen ontkomen mogelijk. Ze hielden van elkaar, hoorden bij elkaar. Aslan lachte en Marlies lachte terug. In de verte de geluiden van de stad, voor iedereen hoorbaar, voor iedereen hetzelfde.

Alleen op het eiland

De eerste keer dat ze hem zag, stond hij luid te telefoneren naast zijn jeep. Zo een die de meeste eilanders hier bezaten: met een open bak om alles wat ze op het strand vonden erin te kunnen gooien. Met zijn rechtervoet schopte hij onafgebroken tegen het rubberen voorwiel aan, als om zijn woorden kracht bij te zetten. Zijn groene legerjas hing los om zijn schouders. De grijze haren van zijn baard leken te glinsteren in de zon. Ze stond met haar fiets in de hand aan de overkant van de straat naar hem te kijken. De tas aan het stuur pulde uit van de boodschappen die ze zojuist gedaan had. Net toen ze besloot weg te fietsen, kruiste zijn blik de hare. Nog steeds druk pratend in zijn telefoon staarde hij haar aan en hield haar blik gevangen in de zijne. Het lukte haar niet zich los te weken van zijn ogen. De redding kwam van de lijnbus die over de doorgaande weg denderde en zo hun blikken scheidde.

Door de ontmoeting met deze onbekende man vond ze niet de rust die ze gehoopt had te vinden op dit dunbevolkte eiland. Zolang ze in of om haar huisje bezig was, had ze het gevoel iets te missen. Zo gauw ze eropuit trok, was ze bang hem opnieuw tegen te komen om dan opnieuw die verwarrende gevoelens te krijgen. En daar had ze gewoon geen ruimte voor. Ze had haar kinderen beloofd om voorlopig niet meer met anderen bezig te zijn, maar alleen nog aan zichzelf te denken. Om op die manier alle gebeurtenissen van het afgelopen jaar een plek te kunnen geven. Te verwerken wat haar overkomen was.

Ze zette een van de rieten stoelen op het gazon, precies op de plek waar de zon de grond raakte. Ze genoot van de geur

van het gras dat nog nat was van de regenbui van zonet. Jacob zou het hier ook fijn gevonden hebben. Zo dicht bij de natuur met uitzicht op de schapen in de wei. Daar hield hij van. De spijt die hij tijdens zijn ziekbed gevoeld had om de dingen die hij nog had willen doen, maar waar hij niet meer aan toegekomen was, dat vond ze nog wel het ergst van alles. Al zijn tijd en energie waren opgeslokt door zijn verantwoordelijke baan.

‘Dat komt later wel’, had hij vaak gezegd. ‘Als ik met pensioen ben, heb ik daar nog tijd genoeg voor.’

Ze las de folders door die ze bij aankomst gekregen had. Een van de folders ging over ‘Dark Sky-excursies’. Het eiland was een van de weinige plekken in Nederland waar nog geen sprake was van lichtvervuiling. Met name richting Oost ontbrak elk spoor van kunstmatige verlichting. Daar waren geen straatlantaarns of andere lichtobjecten te vinden. Tijdens heldere nachten kon je er genieten van een pikzwarte hemel bezaaid met duizenden sterren. Het leek haar een leuke excursie en daarom liep ze later die middag naar de receptie om zich alvast op te geven.

Warm aangekleed fietste ze rond elven naar het dorp. Normaal zou ze niet meer zo laat alleen op stap gaan, maar bang was ze niet. Wat zou haar kunnen gebeuren op dit verlaten eiland. Ze genoot van de frisse avondlucht. Aangekomen bij het verzamelpunt, zag ze slechts een handvol mensen staan wachten. Blijkbaar waren er niet zoveel mensen die nog zin hadden in een nachtelijk avontuur. Ze zette haar fiets tegen de schuur en sloot zich aan bij het groepje.

Niet veel later kwam een jeep aangescheurd. Vanaf de dikke banden spoten stukken modder de lucht in. Hij stopte abrupt voor het gezelschap. Uit de jeep sprong de man die haar een

paar dagen geleden zo aangestaard had. Dat hij nu uitgesproken hier moest verschijnen. Hoe stom had ze kunnen zijn om aan zo'n idioot uitje mee te willen doen. Ze was hier natuurlijk ook al veel te oud voor. Misschien kon ze zich beter als nog terugtrekken, zo overwoog ze. Binnen een kwartier zou ze weer veilig en alleen in haar warme huisje zitten. Terwijl ze zo stond te mijmeren, was hij naast haar komen staan.

‘Antje Veldhoven, is het niet?’, vroeg hij.

Bij het horen van haar naam begon ze tegen wil en dank te blozen. Ze keek op naar het gezicht van de man en zag de contouren van zijn neus, de kleur van zijn ogen en de lach om zijn mond. Heel vaag meende ze iets te herkennen, al zou ze niet weten wat.

‘Ik zat in de derde altijd achter je. Het prachtige uitzicht op je goudblonde krullen ben ik nog altijd niet vergeten.’

Onwillekeurig gleeed haar hand over het dunne grijze bosje haar en opnieuw moest ze blozen. Haar hersenen werkten op volle toeren.

‘Weet je nog van dat feest in de schuur bij Piet Kloosterman?’

Natuurlijk wist ze dat nog. Maar ... maar dan moest hij Hein Wildschut zijn. O mijn God, neen toch. Ze begon onbedaarlijk te lachen toen zijn naam haar te binnen schoot. Die onbehouwen lompe jongen. Lang zwart haar had hij destijds en naar ze zich herinnerde, droeg hij ook toen altijd zo'n groene legerjas, die hij ook in de klas vaak aanhield. 's Avonds scheurde hij met z'n opgevoerde brommer door het dorp.

Zonder er verder bij na te denken, ging ze naast hem zitten in zijn jeep. Nog voordat ze de veiligheidsriem kon dichtgespen, schoot de jeep de weg op. De paar andere auto's gelijk ver achter zich latend. Met hoge snelheid reden ze het dorp uit richting de duinen. Uit de radio kwam luide muziek, ze herkende oude rocknummers welke ze lang niet meer ge-

hoord had. Jacob had een voorliefde voor rustige klassieke muziek. Zij had zijn smaak overgenomen. Als uit het niets hield Hein haar een heupflesje voor en zei dat ze een slok moest nemen.

‘Daar word je lekker warm van.’

De drank brandde haar in de keel en ze voelde dat de hitte zich verder verspreidde door haar lichaam. Nog nooit eerder had ze zulk sterk spul gedronken. Ze voelde de opwindend van een jong meisje dat voor het eerst mee uit genomen wordt door haar vriend. Opeens voelde ze de hand van Hein op haar bovenbeen en terwijl die hand daar bleef rusten, vroeg hij of ze gelukkig was geworden met ‘die Jacob’. Ze schrok van de toon waarop hij het zei en van zoveel vrijpostigheid. Waar haalde hij het lef vandaan haar zo’n directe vraag te stellen. Wederom wist ze niet hoe te reageren op zoveel onbehouwenheid. Voorzichtig schoof ze zijn hand af van haar been en keek de verdere rit zwiingend naar buiten.

Het was er inderdaad volkomen duister. Zo gauw de laatste auto’s hun lichten gedoofd hadden, zag je helemaal niets meer. Zij liep voorzichtig achter de anderen aan over het pad langs de duinen, bang om zich te verstoppen in een kuil. Zo nu en dan voelde ze de hand van Hein even tegen haar rug alsof hij haar wilde ondersteunen. Ze liet het toe, alhoewel ze weer heel goed wist waarom ze het destijds bij die ene keer gelaten had. Of ze gelukkig was geweest met ‘die Jacob’. Ja, ze waren heel gelukkig geweest samen. Alleen Jacob en zij wisten hoeveel ze van elkaar gehouden hadden, wat ze al die jaren voor elkaar gevoeld hadden. Verder ging niemand dat wat aan.

Aan de rand van het natuurgebied bleven ze staan. Ze voelde dat Hein de linkerarm om haar schouder sloeg. Met zijn rechterhand wees hij naar de hemel. Ze volgde de contouren

van zijn hand en zag zo de aaneenschakeling van sterren in de vorm van een steelpan die samen de Grote Beer vormden met helemaal aan het eind van de steel de Poolster. Ze keek naar deze ster, miljoenen lichtjaren van hen verwijderd. Het verre licht gaf haar een ongekende energie, welke ze lang niet meer gevoeld had. De kracht van het licht in de duisternis deed haar beseffen dat ze zich wel zou redden. In haar eentje.